

Inge Plank

57-årige Inge Plank er seniorterapeut og coach, men egentlig vil hun allerhelst smide titlerne og bare være Inge Plank. Hun vil nemlig helst lytte, se, mærke og give gode råd på baggrund af sin livserfaring. De næste par uger kan du møde Inge Plank her i FEMINA, hvor hun sætter fokus på forskellige problemstillinger.

Så gør dog noget!

DEN UMULIGE UNGE ELLER?

Vi ser mange børn i klinikken. Det er ofte andre end børnenes forældre, der har givet dem et tip om at tage ind til os: Forældre i omgangskredsen, klasselæreren eller pædagoger fra SFO. Kontakten er positiv fra starten, da der ofte følger en hilsen med fra tidligere klienter.

Når en forælder kontakter os for at få hjælp til sit barn/børn, sikrer vi os altid mulighed for at inddrage hele familien, i den udstrækning vi finder det nødvendigt. Vores erfaring siger entydigt, at barnet meget sjældent er kernen i problemet – den ligger som oftest et helt andet sted.

En typisk forældrehenvendelse kan hedde noget i retning af: "Min søn er sød og dejlig, men han er bare umulig at styre. Det er lige

meget, hvad vi siger, han hører det ikke. Nu har de sagt fra i skolen og givet besked på, at vi må gøre noget. Han driller sine kammerater og sin lillebror, så vi efterhånden ikke bestiller andet end at skælde ud. Tror du, du kan hjælpe os?"

Det er lige så tit far som mor, der ledsager barnet. Ved modtagelsen viser vi barnet og den voksne lokalet og stolen med lammeskindet, hvor barnet skal sidde/ligge. Så bliver den voksne sendt ud i venteværelset eller en tur ned på Strøget.

Børn er altid meget godt inde i, hvad det er, der rører sig. De er ulykkelige og trætte af altid at blive skældt ud, men de er også ganske opgivende, de aner ikke, hvad de skal stille op. Den mest benyttede

forklaring er: "Jeg kan ikke la' vær!" – eksempelvis med at drille skolekammeraterne. Så spørger jeg, hvad barnet rigtig godt kan lide. Vi kommer godt rundt i familiens dagligdag, men alle børn finder straks en eller flere situationer, der emmer af ro og fordybelse: Dengang vi spillede kort oppe i sommerhuset, dengang jeg var lille og blev passeret nede hos Bedste, dengang far og mig byggede en helikopter sammen, dengang, dengang, dengang. Roen er tilsyneladende noget, der kun findes i minderne og slet ikke i disse børns aktuelle hverdag.

Som oftest sørger jeg for – ved hjælp af hypnoterapi – at barnet træffer en beslutning om at stoppe drillerierne, så barnet oplever en forandring. Samtidig fortæller jeg barnet, at fremover er det nok forældrene, der skal komme inde hos mig. Derpå aftaler barnet og jeg, hvad jeg må fortælle til de voksne – for jeg har jo tavshedspligt.

Jeg henter forælderen ind og fortæller ganske kort, hvad vi har snakket om, samt at barnet har besluttet at holde op med at drille. Så siger jeg, at jeg næste gang gerne vil se mor, far eller begge – alt efter situationen. I det øjeblik sker der noget helt forunderligt lige for øjnene af os: Det meget urolige barn falder i søvn, den allerdejlige hvile, for nu er der endelig nogle voksne, der overtager ansvaret.

Jeg har oplevet det et utal af gange, og hver gang bliver jeg lige forundret, overrasket og glad over børns hurtige følelsesmæssige reaktionsevne.

FRA KLINIKKEN

Klient: Theis, 9 år, kommer på forslag fra skolepsykologen og klasselæreren. Theis har mor og far og en lillesøster på 6 år. Han går i skole, på SFO, til fodbold og bordtennis ligesom far. Om sommeren dyrker "drenge" også sejlsport. Mor er selvstændig

erhvervsdrivende, har succes og er glad for sit arbejde. Far er ansat i en ledende administrativ stilling og har desuden påtaget sig en masse arbejde i både fodbold- og sejlkлубben. Familien har mange gode relationer til begge sider, foruden gamle og nye venner og naboer.

Det er en glad familie uden problemer, bortset fra at Theis er ved at drive familien og sin klasse til vanvid. Han larmer, sidder helt umotiveret og laver høje lyde, og han hører aldrig efter, hvad der bliver sagt. Det er en kamp hver eneste morgen at få ham ud ad døren til tiden, og han driller både sine klassekammerater, sin lillesøster og hendes legekammerater.

Theis er ulykkelig, så vi får stoppet drillerierne ved første besøg, og jeg og forældrene lover ham, at vi nok skal gøre et eller andet nu – vi ved ikke hvad, men vi skal nok finde ud af det.

Efter fire parterapier i løbet af fire uger er vi klar med en plan, som går ud på, at Theis skal opleve, hvordan et roligt liv er. Det betyder, at far dropper alle poster i sportsklubber og grundejerforening, "Drengene" dropper bordtennis fuldstændig, og sejlsport skal kun være, når de har lyst – de skal mærke efter hver gang!

Mor indleder jagten på en chef, som kan styre hendes virksomhed, men har allerede med det samme droslet kraftigt ned på arbejdstiden.

Og endelig er det blevet forbudt at planlægge, hvad der skal ske i weekender og om aftenen.

Theis er blevet meget gladere, og han driller ikke mere. Han har fået et vækkeur og står selv op om morgenen.

Familien er på vej, de har fået tid til hinanden og tid til at mærke efter, hvad de har lyst til. Dem, der er længst om at reagere på de nye tider, er de andre børn i klassen. De skal lige have tid til at finde ud af, at Theis faktisk er holdt op med at være underlig!

HVAD MENER DU?

Er du enig i, at årsagen til børns adfældsproblemer ofte skal søges hos forældrene?

STEM

Ja eller nej

Send en sms til 1266 med dit svar. Er dit svar ja, skal du skrive FEK BØRN JA. Er dit svar nej, skal du skrive FEK BØRN NEJ. Vi skal have dit svar senest onsdag den 5. marts 2008. Det koster kun 2 kr. (+ almindelig sms-takst) at deltage. Se vilkår for sms-konkurrencer på side 141.

AF SENIORTERAPEUT OG COACH INGE PLANK
FOTO: LARS GUNDERSEN OG COLOURBOX